

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ดังนี้

1. เพื่อศึกษาความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่สามในโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนเอกชนในเขตกรุงเทพมหานคร
2. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่สามระหว่างโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนเอกชนในเขตกรุงเทพมหานคร

ตัวอย่างประชากร

ตัวอย่างประชากรในการวิจัยครั้งนี้เป็นนักเรียนที่กำลังเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่สามในปีการศึกษา 2526 ในเขตกรุงเทพมหานคร โดยผู้วิจัยใช้การสุ่มตัวอย่างประชากรแบบแบ่งชั้นตามขนาดของโรงเรียน คือ จากโรงเรียนขนาดใหญ่พิเศษ โรงเรียนขนาดใหญ่ และโรงเรียนขนาดกลาง เป็นโรงเรียนเอกชน 6 โรงเรียน รัฐบาล 6 โรงเรียน รวมทั้งหมด 12 โรงเรียน แต่ละโรงเรียนสุ่มนักเรียนมา 1 ห้อง ห้องเรียนละ 30 คน รวมทั้งสิ้น 360 คน

วิธีดำเนินการวิจัย

ผู้วิจัยได้ศึกษาจากประสงค์การเรียนรู้และวิเคราะห์เนื้อหาเพื่อใช้ในการทดสอบทักษะฟัง-พูด อ่าน และเขียน จากแบบเรียนที่โรงเรียนในกลุ่มตัวอย่างเลือกใช้สอนในรายวิชาภาษาอังกฤษหลัก 1 - ภาษาอังกฤษหลัก 6 ขณะเดียวกันก็ศึกษาความถี่ของศัพท์และโครงสร้างไวยากรณ์อังกฤษที่นักเรียนในระดับมัธยมศึกษาตอนต้นควรทราบจากวิทยานิพนธ์ที่มีผู้ทำไว้ และศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้อง เช่นหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้นพุทธศักราช 2521 ตลอดจนแนวการสร้างแบบสอบจากหนังสือต่าง ๆ ผู้วิจัยได้นำความรู้ต่าง ๆ ที่ได้ศึกษาไว้นี้มาสร้างแบบ-

ส่วนชั้น 1 ฉบับ ประกอบด้วยแบบสอบทักษะฟัง-พูด แบบสอบทักษะอ่าน และแบบสอบทักษะเขียน จากนั้นได้นำไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิและเจ้าของภาษาจำนวน 5 คนตรวจสอบความตรงตามเนื้อหา และความถูกต้องทางภาษาก่อนนำไปทดลองใช้ 2 ครั้งเพื่อหาระดับความยาก ค่าอ่านอาจจำแนก และค่าความเที่ยงของแบบสอบ ได้แบบสอบที่ปรับปรุงแก้ไขแล้วซึ่งประกอบด้วยแบบสอบการ พูดโต้ตอบมีค่าความเที่ยงเท่ากับ 0.78 แบบสอบทักษะฟัง-พูดและอ่านมีค่าความเที่ยงเท่ากับ 0.90 และแบบสอบทักษะเขียนมีค่าความเที่ยงเท่ากับ 0.76 คะแนนเต็ม 139 คะแนน ใช้ เวลาในการสอบ 100 นาที นำแบบสอบไปทดสอบกับกลุ่มตัวอย่างประชากรทั้ง 2 กลุ่ม คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่สาม โรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนเอกชนในเขตกรุงเทพมหานคร จำนวน 360 คน แล้วนำกระดาษคำตอบของตัวอย่างประชากรทั้ง 2 กลุ่มมาตรวจให้คะแนน เพื่อคำนวณหาค่ามัชฌิมเลขคณิต ค่ามัชฌิมเลขคณิตคิดเป็นร้อยละของคะแนนเต็ม ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และทดสอบความมีนัยสำคัญของความแตกต่างระหว่างค่ามัชฌิมเลขคณิตของคะแนนทั้ง 2 กลุ่ม คือของนักเรียนโรงเรียนรัฐบาล และของนักเรียนโรงเรียนเอกชน โดยแยกเป็นทักษะฟัง-พูด อ่าน เขียน และคะแนนรวมทุกทักษะโดยใช้ค่าที (t-test)

สรุปผลการวิจัย

ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้

1. ค่ามัชฌิมเลขคณิตของความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่สามในโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนเอกชนในเขตกรุงเทพมหานครที่เป็นกลุ่มตัวอย่างประชากรในแต่ละทักษะและรวมทุกทักษะสูงกว่าครึ่งหนึ่งของคะแนนเต็ม และนักเรียนในโรงเรียนรัฐบาลได้คะแนนสูงสุดในทักษะเขียน รองลงมาคือทักษะฟัง-พูด และทักษะอ่านตามลำดับ แต่นักเรียนในโรงเรียนเอกชนได้คะแนนสูงสุดในทักษะอ่าน รองลงมาคือทักษะเขียน และทักษะฟัง-พูดตามลำดับ

2. ในการเปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่สามระหว่างโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนเอกชนในเขตกรุงเทพมหานครพบว่า ค่ามัชฌิมเลขคณิตรวมทุกทักษะและในทักษะฟัง-พูดและทักษะเขียนของนักเรียนทั้ง 2 กลุ่มแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ แต่ค่ามัชฌิมเลขคณิตในทักษะอ่านของทั้ง 2 กลุ่มไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติจึงไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

อภิปรายผลการวิจัย

1. จากการคำนวณค่ามีขีดมีเลขคณิตของคะแนนทักษะฟัง-พูด พบว่าค่ามีขีดมีเลขคณิตของนักเรียนโรงเรียนรัฐบาลและนักเรียนโรงเรียนเอกชนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.01 แต่เมื่อพิจารณาค่ามีขีดมีเลขคณิตจะเห็นได้ว่าค่ามีขีดมีเลขคณิตของนักเรียนโรงเรียนรัฐบาลสูงกว่าค่ามีขีดมีเลขคณิตของนักเรียนโรงเรียนเอกชน แสดงว่านักเรียนโรงเรียนรัฐบาลที่เป็นกลุ่มตัวอย่างประชากรมีความสามารถในการฟัง-พูดโดยเฉลี่ยสูงกว่านักเรียนโรงเรียนเอกชน และจากการพูดโต้ตอบกับนักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างประชากรผู้วิจัยพบว่านักเรียนโรงเรียนรัฐบาลทุกขนาดโดยเฉลี่ยจะมีความสามารถทางการใช้ภาษาในการโต้ตอบการสนทนาอยู่ในระดับปานกลาง คะแนนไม่กระจายต่างกันมาก สามารถเข้าใจประโยคที่ถาม ได้ตอบได้อย่างไม่ลังเลโดยใช้คำพูดที่เหมาะสมกับหน้าที่ของภาษาและความสัมพันธ์ระหว่างผู้วิจัยกับนักเรียน ประโยคที่นักเรียนใช้ส่วนมากจะสั้นและไม่ซับซ้อน ใช้ศัพท์ไวยากรณ์ผิดพลาดบ้างแต่ก็สามารถสื่อสารให้เข้าใจได้ มีการแสดงให้เห็นถึงความพยายามที่จะสื่อสาร เช่น ขอร้องให้พูดซ้ำหรือใช้กลวิธีพลิกแพลงในการสื่อสารเมื่อไม่รู้ศัพท์หรือมีความรู้ในคำไวยากรณ์จำกัด ส่วนนักเรียนโรงเรียนเอกชนนั้นหากเป็นโรงเรียนขนาดใหญ่พิเศษหรือขนาดใหญ่เช่น โรงเรียนกรุงเทพคริสเตียนวิทยาลัย โรงเรียนเซนต์จอห์น โรงเรียนเซนต์คาทอลิกส่วนใหญ่มีความสามารถทางการใช้ภาษาในการโต้ตอบการสนทนาอยู่ในระดับค่อนข้างดีคือ สามารถสื่อสารได้โดยไม่ต้องใช้ความพยายามมากนัก การใช้ภาษาโดยทั่วไปเหมาะสมกับหน้าที่ภาษา การใช้ศัพท์และไวยากรณ์มีข้อผิดพลาดเพียงเล็กน้อย สามารถเข้าใจประโยคที่ถามและโต้ตอบได้ อย่างคล่องแคล่วโดยใช้สำเนียงที่ใกล้เคียงกับเจ้าของภาษามากกว่ากลุ่มอื่น มีการใช้กลวิธีพลิกแพลงในการสื่อสารได้อย่างเหมาะสม แต่หากเป็นนักเรียนในโรงเรียนเอกชนขนาดกลางซึ่งมีจำนวนนักเรียนในระดับมัธยมศึกษาไม่มากนัก จะมีความสามารถในการโต้ตอบการสนทนาอยู่ในระดับค่อนข้างต่ำ ทำให้การกระจายของคะแนนของนักเรียนโรงเรียนเอกชนมีมากกว่านักเรียนโรงเรียนรัฐบาล นอกจากนี้ผู้วิจัยยังพบจากการพูดโต้ตอบกับนักเรียนโรงเรียนเอกชนขนาดกลางว่านักเรียนมีความอายในการโต้ตอบการสนทนา นักเรียนฟังคำถามไม่เข้าใจจนในบางครั้งต้องถามซ้ำหรือแปลคำถามเป็นภาษาแม่ การใช้ศัพท์และไวยากรณ์มีข้อผิดพลาดมาก เช่น ใช้กริยาไม่ถูกต้องตาม tense หรือเรียงลำดับคำผิด การออกเสียงได้รับอิทธิพลจากภาษาแม่มาก ทำให้ผู้วิจัยไม่เข้าใจและต้องให้มีการพูดซ้ำ ซึ่งแสดงให้เห็นว่านักเรียนยังไม่ค่อยเข้าใจถึงการใช้ภาษาตามหน้าที่ มีการใช้กลวิธีพลิกแพลงเพื่อการสื่อสาร

น้อยมาก เมื่อตอบไม่ได้นักเรียนจะเจ็บบ้างแสดงถึงการมีความพยายามในการสื่อสารน้อยมาก การที่เป็นเช่นนี้อาจจะเป็นเพราะว่านักเรียนโรงเรียนเอกชนขนาดกลางขาดการฝึกฝนอันเป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้ทักษะการพูดไม่ดีเท่าที่ควรและนักเรียนไม่กล้าแสดงออก นักเรียนแทบจะไม่มีโอกาสนำทักษะการฟังและพูดไปใช้นอกห้องเรียนเลย เพราะนักเรียนไทยเรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ ไม่ใช่เป็นภาษาที่สองเหมือนในบางประเทศ ดังที่อาภรณ์ อังกรรัตน์ (2519 : 49-51) ได้ศึกษาพบว่า นักเรียนส่วนใหญ่ไม่ค่อยมีโอกาสฝึกทักษะในการพูด ฉะนั้นครูควรเปิดโอกาสให้นักเรียนได้พูดภาษาอังกฤษบ่อย ๆ มีการจัดกิจกรรมตลอดจนใช้อุปกรณ์การสอน ครูควรพูดภาษาอังกฤษมากกว่าภาษาไทย จะทำให้นักเรียนมีทักษะในด้านนี้เพิ่มมากขึ้นด้วย

2. จากการคำนวณค่ามัธยิมเลขคณิตของคะแนนทักษะอ่านพบว่า ค่ามัธยิมเลขคณิตของนักเรียนโรงเรียนรัฐบาลและนักเรียนโรงเรียนเอกชนไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ แสดงว่านักเรียนโรงเรียนรัฐบาลและนักเรียนโรงเรียนเอกชนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างประชากรมีความสามารถในด้านทักษะอ่านไม่แตกต่างกันแม้ว่าการกระจายของคะแนนของนักเรียนโรงเรียนเอกชนจะมีมากกว่านักเรียนโรงเรียนรัฐบาลก็ตาม เป็นที่น่าสังเกตว่าการที่ค่ามัธยิมเลขคณิตของคะแนนทักษะอ่านไม่ต่างกันมากนักอาจจะเนื่องมาจากการที่โรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนเอกชนทุกขนาดก็ได้เน้นการฝึกทักษะด้านนี้มากกว่าทักษะด้านอื่น ๆ อยู่แล้วเพราะความจำเป็นในการใช้ภาษาอังกฤษของนักเรียนไทยส่วนมากอยู่ที่ความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจ ซึ่งยังเป็นสิ่งจำเป็นต่อการศึกษาในระดับสูงและในชีวิตประจำวัน (จำเนียรพริบไหว 2521 : 352) และในหลักสูตรระดับมัธยมศึกษา ก็เน้นการอ่านมากกว่าทักษะอื่น ๆ เพราะจะเป็นเครื่องมือหาความรู้เพิ่มเติมต่อไป (เอกศิลป์ ชินอง, บรรณาธิการ 2527 : 5) จึงทำให้ครูส่วนใหญ่เน้นการฝึกทักษะอ่านมากกว่าทักษะอื่น อย่างไรก็ตามจากการสังเกตพบว่านักเรียนส่วนใหญ่ยังทำคะแนนได้น้อยในการตอบคำถามประเภทที่ต้องอาศัยความเข้าใจข้อความทั้งหมดเช่นถามความคิดหลักในเนื้อเรื่อง คำถามประเภทที่ต้องอ้างถึงเนื้อความที่มาก่อนหน้านั้น (Reference) และคำถามที่ให้บอกความหมายศัพท์ที่ปรากฏในปริบท เท่าที่สังเกตนักเรียนส่วนใหญ่จะทำคะแนนได้คือนด้านกรอ่านแผนผัง เช่นกราฟหรือแผนที่ เป็นต้น

3. จากการคำนวณค่ามัธยิมเลขคณิตของคะแนนทักษะเขียนพบว่า ค่ามัธยิมเลขคณิตของนักเรียนโรงเรียนรัฐบาลและนักเรียนโรงเรียนเอกชนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ

0.01 แต่เมื่อพิจารณาคำมีชดิมเลขคณิตจะเห็นได้ว่าคำมีชดิมเลขคณิตของนักเรียนโรงเรียนรัฐบาลสูงกว่าคำมีชดิมเลขคณิตของนักเรียนโรงเรียนเอกชน แสดงว่านักเรียนโรงเรียนรัฐบาลที่เป็นกลุ่มตัวอย่างประชากรมีความสามารถในการเขียนโดยเฉลี่ยสูงกว่านักเรียนโรงเรียนเอกชน ซึ่งอาจเป็นเพราะว่าครูโรงเรียนเอกชนเน้นทักษะในค่านนั้นน้อยกว่าครูในโรงเรียนรัฐบาล ทักษะเขียนเป็นทักษะที่ต้องแสดงออกและใช้ความรู้เกี่ยวกับภาษาหลาย ๆ ด้านประกอบกันจึงเป็นทักษะที่ยากสำหรับนักเรียน จากการสังเกตในคอนตรวจกระดาษคำตอบของนักเรียนผู้วิจัยพบว่านักเรียนโรงเรียนรัฐบาลขนาดใหญ่ เช่นโรงเรียนเทพศิรินทร์ โรงเรียนสาธิตน้ำผึ้ง และโรงเรียนเบญจมราชาลัย ส่วนใหญ่ทำคะแนนในด้านการเขียนได้สูงกว่านักเรียนโรงเรียนรัฐบาลขนาดกลาง กล่าวคือมีการจัดลำดับความคิดหลักกับรายละเอียดให้เชื่อมโยงกันได้ดี ลายมืออ่านง่าย ข้อความเขียนได้ถูกต้องชัดเจน การใช้ศัพท์และไวยากรณ์มีข้อผิดพลาดน้อย และในระหว่างโรงเรียนเอกชนด้วยกันเอง นักเรียนโรงเรียนขนาดใหญ่มีคะแนนที่ต่างจากนักเรียนโรงเรียนขนาดกลางมาก ส่วนใหญ่นักเรียนโรงเรียนขนาดใหญ่เช่น โรงเรียนกรุงเทพคริสเตียนวิทยาลัย โรงเรียนเซนต์จอร์จ และโรงเรียนเซนต์ยอห์น จะใช้ภาษาได้เหมาะสมตามหน้าที่ ความคิดหลักและรายละเอียดสนับสนุนกันเป็นอย่างดี ใช้เครื่องหมายวรรคตอนถูกต้อง ลายมือเขียนอ่านง่าย ข้อความถูกต้องชัดเจน ในขณะที่นักเรียนโรงเรียนขนาดกลางส่วนใหญ่จะใช้ข้อความในแต่ละประโยคซ้ำ ๆ กัน ข้อความขาดความชัดเจน ความคิดหลักกับรายละเอียดไม่เกี่ยวข้องกัน ใช้เครื่องหมายวรรคตอน คำศัพท์ ไวยากรณ์และการสะกดคำยังไม่ถูกต้อง คำศัพท์หรือรูปลักษณะภาษาที่ใช้บางครั้งแสดงให้เห็นถึงการแปลมาจากภาษาแม่ ข้อความที่เขียนมักจะเป็นคำหรือวลีมากกว่าประโยค ทั้งนี้อาจจะเป็นเพราะว่าความพร้อมของโรงเรียนและของนักเรียนในโรงเรียนขนาดใหญ่มีมากกว่านักเรียนในโรงเรียนขนาดกลาง เช่นความแตกต่างในด้านพื้นความรู้ของนักเรียน อุปกรณ์การสอน ความพร้อมของครู ซึ่งนับว่าเป็นปัญหาที่สำคัญมากที่สุดในการสอนภาษาอังกฤษ

4. จากการคำนวณค่ามีชดิมเลขคณิตของคะแนนรวมในทุกทักษะพบว่า คำมีชดิมเลขคณิตของนักเรียนโรงเรียนรัฐบาลและนักเรียนโรงเรียนเอกชนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.01 แต่เมื่อพิจารณาคำมีชดิมเลขคณิตจะเห็นได้ว่า คำมีชดิมเลขคณิตของนักเรียนโรงเรียนรัฐบาลสูงกว่าคำมีชดิมเลขคณิตของนักเรียนโรงเรียนเอกชน คำมีชดิมเลขคณิตของคะแนนของกลุ่มตัวอย่างประชากรทั้งสองกลุ่มสูงกว่าครึ่งหนึ่งของคะแนนเต็มถึง 24.89 และ 16.62 ตามลำดับ แสดงว่าความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียน

โรงเรียนรัฐบาลโดยเฉลี่ยสูงกว่านักเรียนโรงเรียนเอกชน นักเรียนโรงเรียนรัฐบาลสามารถนำความรู้เกี่ยวกับภาษาตลอดจนกฎเกณฑ์วัฒนธรรมของสังคมที่มีอยู่มาแสดงออกได้อย่างถูกต้องเหมาะสมตกว่านักเรียนโรงเรียนเอกชน นอกจากนั้นแล้วการกระจายของคะแนนของนักเรียนโรงเรียนเอกชนมีมากกว่านักเรียนโรงเรียนรัฐบาล นักเรียนโรงเรียนเอกชนมีคะแนนแตกต่างกันมากกว่านักเรียนโรงเรียนรัฐบาล ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยในปี พ.ศ. 2517 ของคณะกรรมการดำเนินงานวิจัย กระทรวงศึกษาธิการที่พบว่ามาตรฐานของโรงเรียนเอกชนแตกต่างกันมาก แต่มาตรฐานของโรงเรียนรัฐบาลใกล้เคียงกันมากกว่า (กระทรวงศึกษาธิการ 2525: 42) จากการที่นักเรียนโรงเรียนเอกชนทำคะแนนได้น้อยกว่านักเรียนโรงเรียนรัฐบาลนั้นอาจจะมีสาเหตุจากหลายประการ เช่นโรงเรียนเอกชนอาจจะขาดอุปกรณ์การสอนและครูที่มีวุฒิมากกว่าโรงเรียนรัฐบาล ดังผลการวิจัยของสำนักงานสถิติแห่งชาติ (ม.ป.ป. : 23) ที่พบว่าในปี พ.ศ. 2520 ครูที่มีวุฒิสอง (อนุปริญญา ปริญญาตรีหรือสูงกว่า) อยู่ในโรงเรียนมัธยมศึกษาสังกัดกรมสามัญศึกษา 93.9 % ส่วนครูที่มีวุฒิต่ำกว่า (ป.กศ. อาชีวศึกษาและต่ำกว่า ป.กศ.) อยู่ในโรงเรียนเอกชนถึง 69 % ซึ่งอำภา โชภิจิต (2503 : 24-49) ได้วิจัยพบว่า นักเรียนเรียนภาษาอังกฤษได้ดีหรือไม่ขึ้นกับสาเหตุสองประการนี้

ข้อเสนอแนะ

จากผลการวิจัย หอจะสรุปเป็นข้อเสนอแนะได้ดังนี้

ข้อเสนอแนะสำหรับนักเรียน

1. นักเรียนควรรหาโอกาสเข้าร่วมกิจกรรมที่เปิดโอกาสให้ได้ใช้ภาษาอังกฤษให้มากที่สุดทั้งทางตรงและทางอ้อม เช่นการสนทนาแลกเปลี่ยนความเห็นและศึกษาวัฒนธรรมจากเจ้าของภาษาโดยตรงจะทำให้นักเรียนได้แสดงออกซึ่งความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารอย่างแท้จริง
2. นักเรียนไม่ควรอายในการโต้ตอบสนทนาโดยใช้ภาษาที่เรียนกับเจ้าของภาษา หรือผู้สอนภาษาอังกฤษเมื่อมีโอกาส เพราะการที่นักเรียนได้มีโอกาสฝึกฟัง-พูดบ่อย ๆ จะทำให้นักเรียนใช้ความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้น

3. นักเรียนควรใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์ด้วยการอ่านหนังสือภาษาอังกฤษ เช่น หนังสือพิมพ์ นิตยสาร นิทานหรือหนังสืออื่น ๆ ที่นอกเหนือไปจากแบบเรียนอันจะเป็นการช่วยเพิ่มความรู้ในด้านคำศัพท์ และการสรุปใจความซึ่งเนื้อหาที่อ่านเป็นสิ่งที่นักเรียนจะต้องพบเห็นในโลกที่แท้จริง

4. นักเรียนควรรหาโอกาสฝึกการเขียนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารให้มาก เช่น เขียนบทความไปลงหนังสือพิมพ์ เขียนจดหมายไปถึงมิตรต่างแดนหรือนิตยสาร เป็นต้น

5. นักเรียนควรรหาโอกาสแลกเปลี่ยนความคิดเห็นระหว่างเพื่อนห้องเดียวกันหรือเพื่อนต่างโรงเรียนอันจะทำให้เกิดความเข้าใจกันและช่วยเหลือกันได้ในกรณีที่เกิดปัญหาเกี่ยวกับการเรียนหรือแสวงหาความรู้เพิ่มขึ้นเมื่อโอกาสอำนวย

ข้อเสนอแนะสำหรับครูผู้สอนภาษาอังกฤษ

1. ครูผู้สอนภาษาอังกฤษควรศึกษาและวิเคราะห์แบบเรียนเพื่อดูว่าตรงตามจุดหมายของหลักสูตรหรือไม่ และแบบเรียนที่ใช้อยู่ช่วยให้สามารถดำเนินการสอนให้บรรลุเป้าหมายของหลักสูตรเพียงใด แบบเรียนบางเล่มยังคงใช้วิธีการสอนแบบเดิม ฉะนั้นครูจึงไม่ควรยึดแบบเรียนแต่เพียงอย่างเดียว แต่ควรมีการวิเคราะห์และปรับปรุงเนื้อหาในแบบเรียนให้สอดคล้องหรือสนองตามความต้องการของหลักสูตร เช่น มีการเพิ่มเนื้อหาบางอย่างที่ยังขาดอยู่ เพิ่มแบบการฝึกหรือกิจกรรมบางประเภทเพื่อที่จะทำให้นักเรียนมีความสามารถเข้าใจภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้น

2. ครูผู้สอนภาษาอังกฤษควรเปิดโอกาสให้นักเรียนได้ฝึกหรือให้มีการแสดงออกถึงความรู้และความสามารถในการใช้ภาษาในหลายด้านในคราวเดียวกัน เพื่อเป็นการฝึกความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารของนักเรียน

3. การวัดและการประเมินผลของครูผู้สอนภาษาอังกฤษควรมีการวัดความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารรวมอยู่ด้วย มิใช่มีเพียงการทดสอบแบบจุดภาษา (Discrete-point test) ซึ่งได้แก่ การทดสอบในจุดย่อย ๆ ของภาษา เพราะถ้าหากครูสนใจทดสอบแต่เพียงจุดย่อย ๆ ของภาษามากเกินไปก็จะทำให้นักเรียนสนใจไปในทำนองเดียวกันอันจะทำให้ไม่บรรลุเป้าหมายคือ การใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารได้

4. ครูผู้สอนภาษาอังกฤษควรมหาโอกาสเข้ารับการอบรมหรือสัมมนาเกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ เช่น กลวิธีหรือเทคนิคในการสอนภาษาแบบใหม่ ๆ การวัดและประเมินผลเมื่อโอกาสอำนวย

5. ครูผู้สอนภาษาอังกฤษควรสนใจไม่หาความรู้อยู่เสมอ เช่น จากการอ่านหนังสือ วารสารและสิ่งพิมพ์ต่าง ๆ หรือฟังจากเทปบันทึกเสียง จากการดูโทรทัศน์ เป็นต้น

6. ครูผู้สอนภาษาอังกฤษควรส่งเสริมให้มีกิจกรรมที่เกี่ยวกับวิชาภาษาอังกฤษทั้งในและนอกห้องเรียนอันจะเป็นการสนับสนุนให้นักเรียนมีความรู้และความสามารถในการสื่อสารมากขึ้น

7. ครูผู้สอนภาษาอังกฤษควรนำเอาความรู้ที่ได้รับจากการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นและกัน จากการอ่าน การอบรมหรือสัมมนา มาทดลองใช้เพื่อเพิ่มพูนประสิทธิภาพในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ และหาทางปรับปรุงแก้ไขเมื่อพบข้อบกพร่อง และคัดเลือกส่วนที่ดีเก็บไว้ใช้ในโอกาสต่อไป

ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยต่อไป

1. ควรมีการวิจัยเปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารระหว่างโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนเอกชนในแนวเดียวกันนี้ในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่หกหรือระดับชั้นอื่น ๆ เพื่อดูว่าผลการวิจัยที่ผู้วิจัยได้เสนอมานี้ จะมีลักษณะใกล้เคียงกับนักเรียนในระดับชั้นอื่น ๆ หรือไม่

2. ควรมีการวิจัยเพื่อศึกษาความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารของนักเรียนในระดับชั้นอื่น ๆ บ้าง เช่น ในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 - มัธยมศึกษาปีที่ 6 เพื่อดูว่านักเรียนมีความสามารถในการใช้ภาษาตรงตามจุดประสงค์ของการเรียนภาษาอังกฤษตามหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลายพุทธศักราช 2524 ที่ต้องการให้นักเรียนมีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารอย่างถูกต้องและเหมาะสมตามกาลเทศะหรือไม่ หากยังมีความสามารถในการใช้ภาษาอยู่ในระดับที่ไม่ดีพอ ก็จะได้หาทางปรับปรุงแก้ไขต่อไป

3. ควรมีการวิจัยในลักษณะเปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารของนักเรียนในแง่ตัวแปรที่ต่างออกไป เช่น เพศ สถานภาพทางเศรษฐกิจ สังคม และ

ระดับชั้นที่เริ่มเรียนภาษาอังกฤษ เป็นต้น

4. จากการพูดโต้ตอบกับนักเรียน ทำให้ผู้วิจัยมีความคิดว่าน่าจะมีการวิจัยที่เกี่ยวกับการศึกษาข้อบกพร่องในค่านการฟัง-พูดของนักเรียน เพื่อที่จะหาทางปรับปรุงแก้ไขในค่านการฟัง-พูดของนักเรียนให้สามารถสื่อสารกับคู่สนทนาได้อย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้น ซึ่งงานวิจัยในค่านนี้เท่าที่ทราบยังมีไม่มากนัก

5. ควรมีการวิจัยเพื่อศึกษาข้อบกพร่องในค่านการเขียนของนักเรียนในระดับมัธยมศึกษา เพื่อที่จะหาทางปรับปรุงแก้ไขในค่านการเขียนของนักเรียนให้มีประสิทธิภาพสามารถสื่อความกับผู้อ่านได้เป็นอย่างดี

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย